

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۰۸ مارچ ۲۰۲۴

در دنیایی که زن آزاد نباشد، مرد هم آزاد نیست

در ۸ ماه مارچ سال ۱۴۰۲ مجددا بزرگداشت روز زن فرا رسید.

دو دسته در ایران هستند که تلاش دارند این روز تاریخی را که مشعلی در دست زنان مبارز است تا به تساوی حقوق اجتماعی با مردان دست پیدا کنند به گمراهی بکشانند.

دسته اول روحانیت حاکم بر ایران است که از تمدن و تحمل باک دارد و دشمنی خویش را در قالب مخالفت با حجاب اختیاری زنان بارها و حتی به ضرب اسید پاشی و چاقو زنی و قمقه کشی به ثبوت رسانده است. آنها اگر امروز مجبور شده اند به عقب نشینی هائی در این زمینه دست بزنند یکی ناشی از مبارزه مردم ایران و به ویژه زنان شجاع کشور ماست و دیگر این که فرزندان تحصیل کرده جامعه روحانیت که با علم و دنیای امروز آشنا شده و خود را از تار عنکبوتی دین و خرافات تا حدودی زاید رها ساخته اند حاضر نیستند با چادر چاقچور به خیابان ها بیایند. حاکمیت جمهوری اسلامی برای تخطئه و مخدوش کردن تاریخ و سنت مبارزه زنان جهان و از جمله ایران روز تاریخی ۸ مارچ را با تولد حضرت زهرا دختر پیغمبر مترادف جلوه می دهد و مانند شاه که روز ۱۷ دی- جدی- را روز آزادی زنان معرفی می کرد قصد دارد از اعتبار این روز تاریخی که در پیکره جامعه ایران ریشه دوانده است بکاهد و از اهمیت تاریخی این روز جهانی تا می تواند بکاهد. رژیم جمهوری اسلامی مانند محمدرضا شاه نظر به عقب دارد و از پیشرفت گریزان است.

همین روش را امروزه جنبش «فمینیستی» و «همجنسگرایی» و نظایر آنها به عهده گرفته‌اند تا ماهیت طبقاتی مبارزه زنان جهان و میهن ما را مخدوش کنند. برای این جریان‌های ارتجاعی که آلت دست امپریالیسم نیز بوده و در همه جا برای مبارزه با استقلال کشورها از آنها استفاده می‌شود مبارزه برای حقوق اجتماعی زنان را به مبارزه جنسیتی میان زن و مرد بدل کرده و زنان را به ضد مردان بسیج می‌کنند و در واقع در خدمت منافع زنان بورژوا و طبقه حاکمه ممالک امپریالیستی گام می‌گذارند و عمیقاً ارتجاعی‌اند. ما با نمونه‌های مشتمل‌کننده این حرکت در غائله زن، زندگی، آزادی روبه رو شدیم که پاره‌ای زنان با اندام‌نمائی کار مبارزه دموکراتیک را به ابتدال کشاندند و با پرچم زن، زندگی آزادی که از آن برای ستر عورت استفاده می‌کردند اوج درک خود را از آزادی و شخصیتی که یک زن باید داشته باشد به منصفه ظهور رساندند. مغز آنها نیز مانند مغز آخوندها از کمر به پائین کار می‌کند و آزادی جنسی، هرزه‌داری و سوءاستفاده همگانی، دموکراتیک و رایگان را با دشمنی به وفاداری، تعهد، کرامت بشری به بهانه مختاریت بر اندام شخصی جایگزین می‌نمایند. بیماران روانی و غریبانی که کمبودهای زندگی طبیعی، دموکراتیک و بدون تعصب را با توسل به غائله زن، زندگی آزادی پوشش می‌دهند و درک خود را از آزادی و زندگی زن به نمایش می‌گذارند. ارتجاع جامعه روشنفکری ایران که در این منجلاب غرق است تلاش دارد روز پرافتخار میزات زنان یعنی روز ۸ مارچ را با غائله زن، زندگی، آزادی پیوند زند و این روز جهانی را در جعبه محدود و سیاه مبارزه فمینیستی و ارتجاعی-امپریالیستی جهانی ببوشاند. در این زمینه و نقش کثیفی که پیروان منصور حکمت از هر نوع و قماش و با هر سایه و روشن که از بدو انقلاب با مأموریت انجام دادند می‌گذریم و تلاش می‌کنیم زنان شجاع کشور ایران را با تاریخ مبارزه انقلابی زنان جهان آشنا کنیم. همانطور که کلارا زتکین گفته است: «تنها در یک جامعه سوسیالیستی، زنان و کارگران به طور کامل از حقوق خود برخوردار خواهند بود.» وی سپس در افشای فمینیست‌ها بیان می‌کند: «زن پرولتاریه‌ای اجتماعی خویش را نه مانند زن بورژوا و همراه با وی در مبارزه با مرد هم طبقه‌اش بلکه اولی‌تر در همکاری و پیوند با مرد هم طبقه‌اش در مبارزه با به اصطلاح جامعه بورژوایی بدون نادیده گرفتن اکثریت خانم‌های بورژوا، به کف می‌آورد.»

حال به تاریخچه این مباره برای درس آموزی و ممانعت از تحریف تاریخ توسط دشمنان رنگارنگ آن بپردازیم. وقتی در ۸ مارچ، روز جهانی مبارزه زنان، با هم به خیابان می‌آئیم و برای آزادی زنان می‌جنگیم، تاریخ آن روز و ریشه‌های آن اغلب فراموش می‌شود. ما مبارزات جنبش کارگری المان و در نتیجه یکی از مهمترین نمایندگان جنبش زنان پرولتاریا - «کلارا زتکین» (Clara Zetkin) - را به یاد داریم. «کلارا زتکین» (Clara Zetkin) در سال ۱۸۵۷ به دنیا آمد و در محیطی خرده‌بورژوایی رشد کرد. از آنجائی که مادرش «ژوزفین آیسنر» (Josephine Eißner) در جنبش مدنی زنان فعال و در تماس به فعالان این جنبش بود، در اوایل با افرادی مانند «لوئیز اتو پیترز» و «آگوست شمیت» (Auguste Schmidt و Louise Otto-Peters) که از پیشگامان جنبش مدنی زنان المان به شمار می‌روند، در تماس قرار گرفت. از سال ۱۸۷۴ به بعد، زتکین در سمینار آموزگاران در لایپزیگ به سرپرستی «آگوست شمیت» شرکت کرد. وی در همان زمان، در دهه ۱۸۷۰ با افکار سوسیالیستی آشنا شد و اولین ارتباط خود را با جنبش سوسیال دموکراسی برقرار کرد. در طی فعالیت خویش برای تحقق حقوق زنان با «اوسپ زتکین» (Ossip Zetkin) انقلابی روس آشنا شد و با او رابطه برقرار کرد. آغاز دخالت فعالانه سیاسی زتکین به زمان قانون سوسیالیستی بیسمارک برمی‌گردد که تمام خواسته‌های مترقی، سوسیال دموکراتیک و سوسیالیستی و همچنین اتحادیه‌های کارگری خارج از ارایشستاگ (مجلس ملی المان) را تحت تعقیب قرار می‌داد. با وجود این، زتکین در سال ۱۸۷۸ به حزب کارگران سوسیالیست المان و با نام بعدی (SPD) پیوست. او به جرم

اعتقادات سوسیالیستی نتوانست حرفه آموزگاری خود را در آلمان انجام دهد و به همین دلیل در نهایت به کشور سوئیس مهاجرت کرد. او در آنجا با اثر «آگوست ببل» (August Bebel) به نام «زن و سوسیالیسم» آشنا شد که تأثیر زیادی بر وی باقی گذاشت. او همچنین در ارگان حزب سوسیال دموکرات به عنوان «سوسیال دموکرات» کار می کرد. در پایان سال ۱۸۸۲ وی به دنبال «اوسیپ» که دو پسر از او داشت به تبعید در پاریس، که در آن زمان مرکز جنبش بین‌المللی سوسیالیستی بود، رفت.

در کنگره مؤسس انترناسیونال دوم در سال ۱۸۸۹، زتکین در مقابل ۴۰۰ شرکت کننده به عنوان تنها یکی از شش زن حاضر در کنگره سخنرانی کرد، که بعداً مبنای کار زنان سوسیال دموکرات (SPD) قرار گرفت و سرانجام موفق شد حضور و فعالیت زنان در جنبش سوسیال دموکراتیک را به پیش ببرد. زیرا زتکین در کنار خواست برابری حقوق زنان با مردان از مشارکت زنان در مبارزه طبقاتی حمایت کرد. موضع زتکین روشن بود: هر طبقه مسأله زنان خود را دارد.

زتکین که خود را بخشی از جنبش کارگری و یک سوسیالیست می‌دید، مسأله آزادی زنان را با آزادی کارگران به طور کلی مرتبط می‌دانست. به این ترتیب، خود را بشدت از جنبش زنان بورژوازی متمایز کرد، که عمدتاً برای حق رأی زنان در آغاز قرن بیستم مبارزه می‌کردند. برای زنان طبقه متوسط که نه مجبور بودند کار کنند و نه خودشان کارهای خانه را انجام می‌دادند، حق رأی زنان به معنای مشارکت و رهائی بیشتر در مقایسه با همسرانشان بود. برای زن پرولتاریا، برای زتکین روشن بود که حق رأی هیچ چیز اساسی را تغییر نمی‌دهد؛ خواسته‌های او فراتر از آن بود: استثمار سرمایه‌داران که او را از نظر اقتصادی وابسته و تحت ستم قرار می‌داد، حتی بعد از تساوی حقوق باقی می‌ماند. زنان کارگر خلاف زنان بورژوا خود را اسیر مناسبات استثمار می‌دیدند که همسران پرولترشان در آن قرار داشتند. زتکین می‌دانست: «تنها در یک جامعه سوسیالیستی، زنان و کارگران به طور کامل از حقوق خود برخوردار خواهند بود.» علاوه بر این، هنوز کار خانهداری و تربیت فرزندان نیز وجود داشت که بار مضاعفی بر دوش آنها می‌گذاشت. مبارزه با همسر که در همان موقعیت طبقاتی قرار داشت، راه حل آزادی زن پرولتار نبود. زتکین آن را چنین خلاصه کرد: «زن پرولتار رهائی اجتماعی خویش را نه مانند زن بورژوا و همراه با وی در مبارزه با مرد هم طبقه‌اش بلکه بیشتر در همکاری و پیوند با مرد هم طبقه‌اش در مبارزه با به اصطلاح جامعه بورژوائی بدون نادیده گرفتن اکثریت خانم‌های بورژوا، به کف می‌آورد.»

خلاف جنبش زنان بورژوازی، که مطالباتشان انتقاد از وضعیت بنیادی جامعه نیست، زنان پرولتار باید دوشادوش مردان خود برای کسب حقوق خود مبارزه کنند.

در سال ۱۸۸۹ شریک زندگی او «اوسیپ» درگذشت. پس از لغو قانون ضد سوسیالیستی بیسمارک، زتکین به اشتوتگارت نقل مکان کرد. در سال ۱۸۹۵ او نخستین زنی بود که به رهبری سوسیال دموکرات‌ها پیوست و از سال ۱۸۹۵ تا ۱۹۱۳ بخشی از کمیسیون تفتیش حزب و از سال ۱۹۰۹ تا ۱۹۱۷ عضوی از اعضای هیأت اجرائی حزب شد. با گذشت زمان، زتکین به یک چهره برجسته رهبری در جنبش زنان پرولتاری در حال رشد تبدیل گردید: از سال ۱۸۹۲، به مدت بیش از ۲۵ سال، مجله «Die Gleichheit» (برابری) را که صدای رسای زنان کارگر بود اداره می‌کرد. در سال ۱۹۰۷ اولین کنفرانس بین‌المللی زنان سوسیالیست برگزار شد که در آن وی به عنوان رئیس دبیرخانه بین‌المللی زنان انتخاب گردید. از سال ۱۹۱۰ به بعد، در همین بستر زنان خطر فزاینده جنگ در سطح بین‌المللی را مورد بحث قرار داده و شناختند. مقاومت در برابر امپریالیسم و جنگ به محور فعالیتشان بدل شد.

زتکین در کنفرانس بعدی در کپنهاگ در سال ۱۹۱۰، انگیزه «روز جهانی زن» را مطرح کرد. برای نخستین بار این انگیزه در ۱۹ مارچ ۱۹۱۱ با شعار «برای مطالبه حق انتخاب زنان به خیابان بیایید» آغاز شد. این روز به عنوان فرصتی برای دستیابی به بسیاری از زنان و جلب توجه آنها به این خواست‌ها در نظر گرفته شد. در انترناسیونال زنان کمونیست در سال ۱۹۲۱، ۸ مارچ به عنوان روز مبارزه زنان تعیین شد.

با سوء قصد در «سارایوو» (Sarajevo)، سرانجام جنگ جهانی اول آغاز شد، سال‌هایی که با خونریزی و ویرانی‌های غیرقابل توصیف همراه بود. در سطح بین‌المللی، جنبش کارگری و در نتیجه زنان پرولتاریا با نزاع‌ها و رویزبونیسم مواجه شدند. در امپراتوری المان در سال ۱۹۱۴، سوسیال‌دموکرات‌ها نیز به اعتبارات جنگی در رایش‌تاک رأی دادند و در مقابل ناسیونالیسمی که توسط جنگ افروزان برانگیخته شده بود، سر تعظیم فرود آوردند و به انترناسیونالیسم پرولتری خیانت کردند. با این حال، زتکین قویاً سیاست صلح‌خانگی را که از طرف سوسیال‌دموکرات‌ها به پیش برده می‌شد رد کرد و به سازماندهی اعتراضات زنان پرولتر علیه سیاست جنگی ادامه داد. زتکین در نشریه «برابری» علیه جنگ برانگیخت؛ در بیانیه‌ای که نوشت، از کارگران زن در سطح بین‌المللی خواست تا برای صلح دست به اقدامات خرابکارانه بزنند. تظاهرات و اعتصابات با شعار به «این نظام نه مرد و نه پشیزی» باید داد، سازماندهی شد. زنان پرولتری تبلیغات ضد میلیتاریستی خود را در هر کجا که می‌توانستند پخش می‌کردند. زتکین در سال ۱۹۱۵ به بهانه تلاش برای خیانت به میهن به مدت چهار ماه زندانی شد.

وی در کنار رزا لوکزامبورگ در تأسیس لیگ اسپارناکوس در سال ۱۹۱۶ و حزب سوسیال‌دموکرات مستقل المان (USPD) در سال ۱۹۱۷ مشارکت داشت. در سال ۱۹۱۹ به حزب کمونیست المان (KPD) پیوست و تا سال ۱۹۳۳ نماینده آن در رایش‌تاک بود.

زتکین در اولین سفر خود به اتحاد جماهیر شوروی با لنین دوست شد که بعدها در کتابش در مورد «خاطراتی از لنین» درباره آن سفر نوشت. او از سال ۱۹۲۴ در مسکو در المان و اتحاد جماهیر شوروی زندگی می‌کرد. زتکین از سال ۱۹۲۱ مجله «بین‌المللی زنان کمونیست» را هدایت می‌کرد. زتکین به عنوان یکی از مخالفان جنگ، در کنگره بین‌المللی جنگ در اگست ۱۹۳۲ به عضویت کمیته جهانی علیه جنگ امپریالیستی انتخاب شد. یک سال قبل از مرگش، زتکین که اکنون ۷۵ سال داشت، رایش‌تاک منتخب جدید را در ۳۰ اگست ۱۹۳۲ در برلین افتتاح کرد. او برای یک جبهه متحد علیه فاشیسم مبارزه کرد و در مورد جنگ آینده هشدار داد. پس از به قدرت رسیدن ناسیونال سوسیالیست‌ها در سال ۱۹۳۳ و ممنوعیت حزب کمونیست المان KPD، زتکین به اتحاد جماهیر شوروی گریخت و در همان سال در آنجا درگذشت.

استواری کلارا زتکین و نقش او در ساختن جنبش زنان پرولتاریا، همچنان راهنمای ماست که چگونه ما زنان کارگر باید مبارزات خود را به پیش ببریم. جشن ۸ مارچ، روز جهانی زن روز کلارا زتکین نیز هست.

زنده باد هشتم مارچ روز همبستگی زنان سراسر جهان!

حزب کارایران (توفان)

اسفند - حوت - ۱۴۰۲

www.toufan.org